

PRAEITIS

Mano kabinetas nedidukas, tobulai minimalistinis. Dekoruo­tas raminamais pilkais tonais, vos pora kėdžių: gaubta lyg kokonas pilka skirta klientams, blyškios odos – mano. Iš dešinės prie mano kėdės – staliukas pasidėti bloknotui, ant sienos – eilutė kabliukų paltams, tiek to ir yra. Relaksacinės terapijos patalpa – pro duris į kairę. Čia sienos vos rausvos, be langų, tik dvi dekoruotos lempos virš masažo stalo skleidžia auksinį švytėjimą.

Pro kabineto langą dengiančių žaliuzių plyšelius puikiai matau kiekvieną, priėjusį prie durų. Laukiu atvykstant naujos klientės, viliuosi, kad bus punktu­ali. Jei vėluotų, iškart dėl jos suabejočiau.

Ji vėluoja porą minučių – tiek galiu atleisti. Užbėga laiptais, baugščiai dairydama­si paspaudžia skambutį, gūžiasi, kad kas nors nepastebėtų. Tai nebūtina, nes prie durų nėra mano pas­laugas skelbiančios lentelės.

Įleidžiu ją vidun, pakviečiu patogiai įsitaisyti. Atsisėda į kėdę, rankinę pasideda prie kojų. Segi tamsiai mėlynu sijonu,

palaidinė balta, plaukai suimti į tvarkingą uodegą, sakytumei, atėjo į darbo pokalbį. Ji suprato teisingai. Bet ko aš nepriimu. Privalo idealiai tikti.

Paklausiu, ar nešalta. Man patinka atsidaryti langą, bet oras dar ne vasariškas, tad teko įjungti šildymą. Žvelgiu pro langą, kad neskubėdama įsitaisytu, išžiūriu į danguję nusidriekusią baltą lėktuvo dryžę. Ji mandagiai kosteli, ir aš vėl atkreipiu dėmesį į savo klientę.

Pasikreipiu jos pusėn visu kūnu ir psichoterapeuto maniera pateikiu įprastus klausimus. Pirmasis susitikimas dažnai būna nuobodžiausias.

– Tai neteisinga, – paskelbia ji, man vos spėjus įpusėti.

Kilsteliu akis nuo bloknoto, kur šį tą pasižymiu.

– Noriu, kad žinotumėte ir prisimintumėte, kad viskas, ką čia pasakysite, liks paslapyje.

Ji linkteli.

– Tiesiog jaučiuosi neįtikėtinai kalta. Kodėl galėčiau būti nelaiminga? Turiu viską, ko noriu.

Bloknote brūkšteliu žodžius „laimė“ ir „kaltė“, paskui pasi- lenkiu priekin ir įsmeigiu žvilgsnį jai į akis.

– Ar žinote, kuo tikėjo Henris Deividas Toro? „Laimė tarsi drugelis, kuo daugiau ją vaikysies, tuo greičiau išsprūs iš rankų. Bet jei nukreipsi dėmesį į kitus dalykus, ji atskris ir švelniai nutūps tau ant peties.“

Ji nusišypso, atlėgsta. Žinojau, kad jai tai patiks.

PIRMAS

Guvūs balsai atitraukia mane nuo iškraustomų knygų dėžės. Ištisą dieną buvo taip ramu, kad sunku patikėti, jog aš tikrai Londone. Harlstone būčiau girdėjusi įprastus iš lauko atsklindančius garsus: paukščius, retsykais pravažiuojantį automobilį ar traktorių, kartais pro šalį prakinkuojantį arklį. Čia, Rate, visiškai tylu. Net atsilapojus langus pasiekia tik atsitiktiniai garsai. Priešingai, nei tikėjau, ir, matyt, tai gerai.

Iš Leo darbo kambario viršuje pro langą pažvelgiu į kelią. Šviesiais, trumpai kirptais plaukais moteris, apsisitaisiusi šortais ir berankoviais marškinėliais, apsikabino kitą moterį – aukštą, liekną, vario spalvos plaukais. Žinau, ta žemesnioji – mūsų kaimynė, vakar vėlai vakare mačiau ją prie 5-o namo, su vyriškiu jiedu iš bagažinės traukė lagaminus. Kitos moters nepažįstu. Bet jos tobulai aptempti tamsiai mėlyni džinsai ir akinamo baltumo marškinėliai, pabrėžiantys išmankštintus rankų raumenis, liudytų, kad ji čionykštė. Reiktų pasitraukti, juk jei jos pažvelgs į namą,

veikiausiai pamatys mane čia stoviniuojant. Bet aš per daug trokštu draugijos, tad lieku kur buvusi.

– Ketinau tau paskambinti, kai grįšiu pabėgiojusi, tikrai, – sako žemesnioji.

Aukštesnioji purto galvą, bet iš balso just, kad šypsosi.

– Nelabai gerai, Eva. Juk laukiau tavęs vakar.

Eva – tai ji vardu Eva – juokiasi.

– Parkilom dešimtą vakaro, per vėlu buvo tau trukdyti.

Kada jūs grįžot?

– Šeštadienį, kad suspėtumėme šiandien išleisti į mokyklą vaikus.

Staigus vėjo gūsis sušnara skverelį priešais namą juosiančiuose platanalapiuose klevuose, nusigriebdamas ir likusį jos atsakymą. Čia labai gražu, tarsi scenovaizdis filmui apie pavydėtiną gyvenimą sostinėje. Būčiau netikėjusi, kad tokių vietų esama, kol Leo neparodė nuotraukų, bet net tada tai atrodė perdėm gerai, kad būtų tikra.

Dėmesį patraukia prekių autobusiukas, artėjantis pro juodus, tiesiai priešais mūsų namą į Ratą atsiveriančius vartus. Jis pasuka į kairę pasagos pavidalo keliu ir nesku-bėdamas rieda ratu. Leo ėmėsi užpildyti mūsų naujuosius namus daiktais, kurių būtinumu abejoju, tad gal jis atvyksta pas mus. Vakare atvežė didelę, gražią, bet nebūtiną stiklinę vazą, paskui Leo ją apsikabinęs ilgai suko po svetainę ieškodamas tinkamos vietos, kol galiausiai patupdė prie stiklinių terasos durų. Bet autobusiukas mus pravažiuoja, sustoja prie namo priešais mus, o aš pasislen-

ku arčiau lango – taip maga išvysti 7-ame name gyvenančius kaimynus. Nustembu, kai išeina pagyvenęs vyriškis. Nežinau, kodėl, gal dėl to, kad Ratas – gana nauji namai Londono centre, ir niekad nešovė į galvą, jog čia gyvena ir vyresnių žmonių.

Po keleto minučių automobilis išvažiuoja, ir aš vėl nukreipiu žvilgsnį ten, kur stovi Eva ir ta kita moteris. Kaip čia man įgavus drąsos, nuėjus ir prisistačius. Kai atsikraustėme prieš dešimtį dienų, per tą laiką sutikau tik vieną žmogų, Merają, ji gyvena 9-ame name. Į raudoną šeimyninį automobilį ji laipino du berniukus tankiais tamsiais plaukais, kaip ir mamos, bei du nuostabius auksinius labradorus. Per petį moteris šūktelėjo man „sveika“, ir mes persimetėme keliais žodžiais. Tai Meraja man paaiškino, kad dauguma žmonių išvykę atostogų, sugriš tik mėnesio pabaigoje, kai rugsėjį vėl prasidės mokslo metai.

– Ar jau sutikai juos? – Evos balsas vėl pagauna mano dėmesį, o iš to, kaip ji mosteli galva mūsų namo pusėn, suprantu, kad kalba apie mudu su Leo.

– Ne.

– Tai gal padarykime tai dabar?

– Ne.

Tvirtas anos moters atsakymas stumteli mane atatups-tą nuo lango.

– Kaip man kultų noras apskritai kada nors juos sutikti?

– Nekvailiok, Tamzina, – nuramina Eva. – Juk neįstengsi jų nepaisyti, tik ne tokioje kaip ši vietoje.

Nebelaukiu tolesnio Tamzinos atsakymo. Dunksinčia širdimi pasitraukiu į šešėlį. Norėčiau, kad Leo būtų čia, šįryt jis išvyko į Birminghamą ir negriš iki ketvirtadienio. Jaučiuosi nesmagiai, nes jį išleidus man iš dalies palengvėjo. Pastarosios pora savaitių buvo šiek tiek įtemptos, gal dėl to, kad dar nesame įpratę būti sykiu. Kai susipažinome, kiek seniau nei prieš aštuoniolika mėnesių, bendravome per didelį nuotolį, matydavomės tik savaitgaliais. Ir tik mūsų pirmąjį rytą čia, kai jis atsigėrė iš apelsinų sulčių pakelio ir vėl padėjo jį į šaldytuvą, suvokiau, kad jo keistenybės ir įpročiai man nepažįstami. Žinau, kad mėgsta gerą šampaną, miega kairėje lovos pusėje, kad jam patinka įremti smakrą man į pakaušį, kad tiek daug važinėja po Jungtinę Karalystę, jog negali pakęsti kitokių kelionių ir net neturi paso. Bet man teks dar tiek daug visko apie jį sužinoti, ir dabar, kai sėdžiu palipusi laiptais mūsų naujuose namuose, o basomis kojomis jaučiu minkšto pilko kilimo šilumą, jo jau ilgiuosi.

Taigi, nereikėjo klausytis Evos pokalbio, bet Tamzinos žodžiai dėl to nemažiau žeidžia. O jei čia taip ir neįgysime draugų? Kaip tik dėl to nerimavau, kai Leo pirmą kartą pakvietė mane drauge keltis į Londoną. Jis pažadėjo, kad viskas bus gerai, bet kai pasiūliau surengti visiems gatvės kaimynams įkurtuves, kad susipažintume, jo ši mintis neįkvėpė.

– Pirmą su kiekvienu susipažinkime atskirai, neskubėkime kviestis į namus, – pasakė jis.

O jei nesusipažinsime? Gal mums derėtų žengti pirmą žingsnį?

Išsitraukiu iš kišenės telefoną, atsidarau „WhatsApp“ programėlę. Mums kalbantis, Meraja pasisiūlė pakviesti mane ir Leo į Rato grupę, ir aš daviau jai mūsų abiejų telefono numerius. Mes dar niekam nieko neparašėme, o Leo norėjo išsitrinti iš grupės, kai jam ėmė siųsti pranešimus apie nepaimtus siuntinius ir žaidimų aikštelės skverelyje priežiūrą.

– Leo, taip negalima, – sustabdžiau jį išsigandusi, kad žmonės pamanytų, jog jis nemandagus.

Įkalbėjau jį geriau nutildyti grupės pranešimus.

Dirsteliu į ekranėlį. Šiandien pasirodė jau dvylika naujų pranešimų, juos skaitant širdį dar smarkiau gnybtelėjo. Tai žinutės iš kitų gyventojų, jie sveikina vieni kitus po atostogų, rašo, kaip nekantrauja vėl pasimatyti, imtis jogos, dviračių, teniso.

Kiek pagalvojusi, imu ir parašau:

**„Sveiki gyvi, mes – naujieji jūsų kaimynai iš
6-ojo namo. Norėtume pakviesti jus šeštadienį
išgerti, laukiame nuo 19 val. Prašom pranešti,
ar galėsite atvykti. Alisa ir Leo.“**

Ir kad nepersigalvočiau, skubiai paspaudžiu „siųsti“.

ANTRAS

– Štai, – taria Leo, įeidamas į virtuvę su rietuve panaudotų taurių rankose. Pastato jas prie kriauklės, nusibraukia plaukus nuo kaktos.

– Ar jau ateini į sodą? Praleisi visus pokalbius.

Jis kilsteli antakį.

– Mane ką tik įspėjo, kad šiukšlių išvežimo dieną konteineriai turi būti palikti matomai, ant tako, o ne užkišti už namo.

– Oi, – atsakau su šypsena. – Nė nesumočiau, ką atsakyti.

Atplėšiu pakelį traškučių, iškratau į dubenį, sugriebiu kelis pabirusius per kraštą. Nosį pakutena netikras triufelių kvapas.

– Prisijungsiu, kai tik visi atvyks, prižadu. Vienas turim luktelėt, atidaryti, kai paskambins atėjusieji.

Jis abejodamas pašnairuoja į dubenį.

– Kokio jie skonio?

– Paragauk.

Įsimeta vieną į burną, sutraiško ir suraukia nosį.

– Negyvėliai, – pareiškia jis. – Negyvėlių skonis.

Nusijuokiu, nes žinau, ką jis turi omenyje. Jie aštraus, drėgnos žemės skonio. Jis vėl krimsteli, ima maivytis, o aš džiaugiuosi, kad pagaliau atsipalaidavo. Buvo suirzęs, kai pasakiau, kad nelaukdama nieko pakviečiau žmones pasibūti ir išgerti. Tėkštelėjau šią naujieną ketvirtadienio vakarą, kai sugrįžo po trijų dienų Birmingame. Buvo ne pirma alinančio karščio diena, ir jis atrodė sukaitęs ir piktas.

– Maniau, kad susitarėme palaukti, – papriekaištavo tampydamas marškinių apykaklę.

Pajutusi kaltę, siekiau butelio, vildamasi jį nuraminti.

– Tik vienai kitai taurei, – patikinau, žinodama, kad reikia vengti žodžio „vakarėlis“.

– Ką pakvieteit?

Įteikiu jam butelį, o pati rausiuosi stalčiuje kamščia-traukio.

– Tik gyventojus.

– Visus?

– Taip. Bet iš 3-io namo ateiti negali, o iš 9-o ateis tik arba Meraja, arba Timas, tad viso – daugiausia dvidešimt vienas.

– Kada?

– Šeštadienį.

– Šį šeštadienį?

– Taip.

Jis pratyklėjo visą vakarą, o vakar nuėjo pasišnekėti su Evos partneriu Viliu. Pro langą žiūrėjau, kaip jie kalbasi ant slenksčio, nerimaudama, ar tik neaiškina Viliui, neva

tai klaida, mums teks atšaukti kvietimą. Bet grįžęs pasakė, kad važiuoja nupirkti alaus ir šampano, ir aš su palengvėjimu atsidusau.

– Kaip reikalai su šampanu? – paklausiau dabar. – Ar pakaks?

– Ne, jei aš tiek gersiu kaip paprastai!

Pažinusi Evą iš balso, dirsteliu per Leo petį ir matau ją stovint tarpduryje su tuščia taure rankose, įraudusiais skruostais tarsi priderintais prie rausvų trumpo kirpimo galiukų.

– Puikus! Man regis, nuo šiol „Prosecco“ jau nebeįtik.

Aš geriau susipažinau su Eva kitą dieną, kai nuklausiau jų su Tamzina pokalbį po mano langu, ir man ji iškart patiko. Ne tik dėl to, kad, kitaip nei Tamzina, regis, nori susipažinti su manim ir Leo; ji šiltas ir jautrus žmogus, supranta, kad nelengva įsikurti naujokams, kur visi vienas kitą pažįsta. Jiedu su Viliu apsigyveno Rate prieš aštuoniolika mėnesių, tad ir jai viskas palyginti nauja.

– Ar jau visi atvyko, Eva, kaip manai? – atsisukęs klausia Leo. – Alisa rūpinasi, kad iš sodo negirdės skambučio.

– Vilis ką tik atvyko, jo repeticija užsitęsė, tad manau, kad visi atėjo, išskyrus Merają ir Timą, – svarsto ji. – Bet ar nebuvo žinutės „WhatsApp“ grupėje, kad jiems kilo keblumų su aukle?

Aš iš šaldytuvo ištraukiu du butelius šampano ir padodu vieną jai, o porą Leo.

– Taip, Meraja sakė, kad vienas iš jų ateisiąs, jei galės.

Eva juokiasi.

– Jie turi trejetą berniūkščių, tad tai paaiškina jų vargus su aukle. Mieli, bet triukšmingi.

– Nėra ir Edvardo su Lorna, – pastebėjau, nežinodama savo pagyvenusio kaimyno ir jo žmonos pavardės. – Bu-
vau užėjusi prisistatyti, įsitikinti, kad jie matė kvietimą, ir jie sakė nesą tikri, ar galėsia ateiti.

– Kažin, ar jie eitų į kokį vakarėlį, – abejoja Eva. – Tikrai nemanau, kad dar kas nors pasirodys, bet kodėl nepalikus pravirų durų? – Eva prispaudžia butelį prie krūtinės, lyg bijodama, kad kas nors jį pavogs. – Tąsyk jei Timas ar Meraja ateitų, galės patys įeiti.

Akimirką susvyruoju. Harlstoune ramiausiai būčiau palikusi atviras duris, bet mieste kitaip. Pajutęs mano nuogastavimą, Leo pakšteli man į viršugalvį.

– Viskas gerai. Mes gyvename už vartų, niekas neįleistas negali įeiti.

Nusišypsau jam. Jis teisus, ir apskritai, man metas atsikratyti išankstinių nuomonių apie gyvenimą Londone. Jau žengiau per koridorių, bet, nespėjus man atsukti durų spynos, pasigirdo durų skambutis.

– Tuoj būsiu, – šūkteliu per petį Leo. – Tik įleisiu atėjusįjį.

Atveriu duris aukštam, dailiam vyriškiui elegantiškomis rusvai žalsvos spalvos kelnėmis ir gražiu lininiu švarku. Jis stovi per keletą žingsnių ir žiūri į mane žemyn giliomis, kiek užkritisiais vokais akimis.

– Jūs tikriausiai Timas, – tariu nusišypsėjusi. – Aš Alisa, prašom vidun.

– Sveiki, Alisa, miela susipažinti.

Jis žengia į prieškambarį, palenkdamas galvą, kad neužkliūtų už kabančio stiklinio šviestuvo gaubto. Minutėlę nė vienas nieko nesakome.

– Ar anksčiau esate matęs šį namą? – nutraukiu tylą.

– Išties nesu gerai apžiūrėjęs. Bet žinau, kad jūs šį tą pertvarkėte.

– Tik viršuje. Padarėme erdvesnį miegamąjį, išardėme sieną.

– Turėtų būti nuostabu. Bandau įsivaizduoti, kaip tai atrodo. – Jis žvilgteli laiptų link. – Priekinę ar galinę?

– Galinę. Galiu parodyti, jei norite, – sakau juokdamasi, nes šiais laiptais šiandien kopiu jau ne pirmą kartą. Visi dvylika Rato namų pastatyti vienodi, bet kai kuriems jau pridurti priestatai. Žmonėms įdomu pažiūrėti, kaip mes panaudojome tą pačią erdvę.

– Puiku, norėčiau pamatyti, – sako, lipdamas paskui mane.

– Tad Meraja ištraukė trumpąjį šiaudą, – sakau aš, mums užlipus į laiptų aikštelę.

– Ką taip?

– Jai teko pasilikti namuose prižiūrėti berniukus. Ji sakė, kad nepavyko susirasti auklės.

Jis linksi.

– Tikrai nepavyko. Mokslo metų pradžia, tai tikriausiai jiems mieliau vėl susitikti draugus.

Atidarau vieninteleš šioje laiptinėje duris iš dešinės. Jam žengiant man įkandin, pro atvirus langus atskrieja sode besišnekučiuojančių ir besijuokiančių žmonių balsai.

– Nuostabu, – sako Timas, dairydamasis aplink. – Nemanau, kad anksčiau būčiau matęs tokią erdvų miegamąjį.

– Tai Leo sumanymas, – paaiškinu. – Mums nereikėjo dviejų miegamųjų, tad sujungėme juos į vieną.

– Viliuosi, kad Marijai nešaus tokių minčių.

– Marijai? – išgirstu užkrečiantį Evos juoką ir staiga man be galo panorsta tuoj pat būti su jais. – Atsiprašau, maniau, kad jūsų žmona vardu Meraja.

– Meraja, – nusišypso jis. – Bet aš vadinu ją Marija. Tai prasidėjo juokais, nes ji lankė vienuolyno mokyklą, ir vardas tarsi prilipo.

Jis žiūri į spintą, kuri užima pusę sienos priešais langą. Išskirtinai gili, gražios medinių lentelių durys.

– Mielai pats turėčiau tokią spintą.

Aš nusijuokiu, ir jis pajuda iš kambario, pirmas leidžiasi laiptais. – Dėkoju, – taria oriai, kai ateiname į prieškambarį. – Už didįjį turnė.

Aš mosteliu į sodą.

– Visi lauke, tad čiupkite taurę ir vaišinkitės, kuo norite. Aš tik uždarysiu duris.

Minutėlę prieš eidama į sodą stabteliu įkvėpti ramaus oro namo priekyje. Eidama per virtuvę, matau, kaip Timas iš čiaupo prisileidžia į stiklinę vandens. Noriu jam pasakyti, kad lauke ledo dėžėje yra šalto vandens butelių, bet

matau man mojančią Leo ir imu irtis per žmones. Jis stovi su Viliu, o šis teatrališkai gestikuliuoja rankomis kažką jam aiškindamas. Vilis – aktorius, kylanti žvaigždė, o dėl tankių tamsių plaukų, romėniškos nosies ir raiškių kaip skulptūros lūpų – ir bundantis širdžių ėdikas. Eva skundžiasi, kad jie negalį išeiti taip, kad jo mieste nepažintų, bet aš matau, kad slapta jai labai malonu.

Man priėjus arčiau, prisijungia ir Džefas iš 8-o namo, jis išsiskyres, ir – nė nepamenu, kuo vardu tas kitas vyras rusvais plaukais. Jis atėjo su Tamzina, tad aš laikausi kiek atsargiau. Jei atvirai, tai po to, ką nugirdau, nustebau, kad ji pagaliau atsiliepė į mano kvietimą „WhatsApp“ grupėje, pranešdama, kad ji su vyru – Kameronu? Koneriu? – šeštadienį ateis. Gal tai Eva ją įkalbėjo.

Aš droviai brūkšteliu per baltą vasarinę suknelę, o akimis greit apžvelgiu sodą – ar niekas nestovi vienas. Bet aplink tik grupelės žmonių, jie pažįsta vieni kitus nemažai metų ir džiaugiasi, galėdami pasidalyti naujienomis po atostogų. Tai aš savo vakarėlyje svetima.

– Alisa, ateik čia!

Matau ant pirštų galų pasistiebusią Evą, ji moja mano pusėn. Pagriebusi nuo stalo dubenį traškučių, nusiiriu prie jų.

– Graži suknelė.

Pakėlusi galvą, priešais save matau vyrišką rudais plaukais. Sprendžiant pagal keturias taures, kurias laiko milžino rankoje, jis ketina jas pripildyti.

– Ačiū, – nusišypsau jam. – Atsiprašau, neišimčiau vardo.

– Koneris. Aš geroji Tamzinos pusė.

Jo kalboje vos girdėti škotiškas akcentas.

– Na, mes dar dorai nesusipažinome, bet turėsiu omenyje, kai susitiksime, – atsakau.

Nusijuokęs jis nueina šalin.

Pataikūnas, šauna man į galvą palydint jį akimis. Paskui pasijuntu blogai, nes jis tik pajuokavo.

Aš toliau iriuosi arčiau Evos su draugais ir galėčiau prisiekti, kad Tamzinos akys susiaurėja mane išvydus.

– Mes kaip tik kalbėjome, kokia tu drąsi, kad čia įsikėlei, – išsižioja ji ir gauna Evos niuksą į pašonę.

Tankiai susuktos garbanos rėmina veidą su blyškiomis žaliomis akimis. Tamzinos išvaizda tikrai verčia iš koto.

Aš jai šypsau.

– Neabejoju, kad įprasiu. Ypač su tokiais mielais kaimynais kaip jūs, – priduriu, bandydama palenksti ją savo pusėn.

Tamzina suraukia antakius, ir pajuntu – ji manęs nemėgsta. Širdis virpteli. Galbūt Tamzina – viena iš pavydžiai saugančių savo draugystės žmonių, ir mano pastaba jai pasirodė arogantiška, neva aš mananti, kad galiu jungtis prie jų grupelės. Man nederėtų taip skubintis.

– Kodėl nieko negerai? – klausia Kara, daili brunetė. Žinau, kad ji atėjo su Pauliumi, bet neprisimenu, koks jų namo numeris. Gal antras? Ji kyšteli ranką į mano laikomą dubenį.

– Labai skanūs traškučiai. Kur juos radai?

– Iš delikatesų parduotuvės Dekano gatvėje, – užšoka man už akių Tamzina. Ji šypteli pro sukąstus dantis. – Esu ten jų pirkusi anksčiau.

Likusi vakaro dalis skriete praskrieja. Kai paskutiniai svečiai išsiskirsto, jaučiuosi daug laisviau, nei tikėjaisi.

– Visi tokie draugiški, – sakau Leo, kai rikiuojame taurės į indaplovę. – Reikėtų juos pasikviesti vakarienės mažesnėmis grupelėmis, kad galėtume artimiau susipažinti.

Jis kilsteli antakį.

– Pirma išsiaiškinkime, kas yra kas.

– Aš jau visus pažįstu, – paerzinu. – Ar bendravai su Kara ir Pauliumi iš 2-ojo namo? Jie tikrai mieli.

Jis atsitiesia.

– Neabejoju. Bet nespręsk apie žmones skubotai, Alisa. Ir pagalvok, ką kitiems pasakoji apie save. Nenoriu, kad čia būtų kaip Harlstone.

Loštelėjusi įsistebeiliju į jį.

– Kodėl ne?

Jis prisitraukia mane arčiau, kad jo žodžiai taip neskaudintų.

– Nes nenoriu, kad žmonės per daug apie mus žinotų. Mums gerai ir dviese, Alisa. – Pabučiuoja mane į lūpas. – Mums daugiau nieko nereikia.